

[A. M. Hansen.]

bortset fra det gamle Spørgsmaal om Rigsdagens Kompetence, hvor vi naturligvis maa fastholde vort principielle Standpunkt, saa er det givet, at en Bestemmelse som den af Venstre foreslaaede med fuldkommen Sikkerhed vilde drage Højesteret ind i den politiske Kamp under de mest tilspidsede Former. Jeg kan dog ikke tro, at Venstre kunde ønske dette. Det ærede Medlem Hr. Brorsen behandlede ogsaa denne Paragraf paa en særlig Maade i sin Tale i Gaar — saadan lød det for mine Øren —, idet han talte om, at den var sat paa, for at den skulde kunne komme til Behandling. Det var, ligesom der var noget i det ærede Medlems Indre, som vægrede sig ved at gaa ind for en saadan Bestemmelse. Vi har fra gammel Tid i vor Grundlov skarpt opretholdt Adskillelsen mellem den lovgivende og den dømmende Magt. Jeg tror ikke, at Venstre kan blive enig om at fastholde en saadan Bestemmelse, der netop vilde føre os ud i Tilstande, som vi aldeles ikke kan ønske at komme ud i. Højesteretsdommere er jo ogsaa Mennesker, og da det til syvende og sidst beror paa et Skøn, vil det være en meget farlig Bestemmelse, og saa vidt jeg har forstaaet, findes der heller ikke tilsvarende Bestemmelser i andre Lande.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde i Gaar, at en saadan Bestemmelse trængte vi til, fordi man har Eksempler paa, at man i de senere Aar er gaaet lige til Grænsen af Grundlovsbrud. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde have givet os disse Eksempler. Jeg har ingen Forestilling om, at vi i de senere Aar har været lige paa Grænsen af Grundlovsbrud. Jeg synes, det er en meget skarp Beskyldning. Jeg erindrers f. Eks. nok, at da Lensloven blev vedtaget, saa hævdede der sig stærke Røster om, at der forelaa Grundlovsbrud, at den var i Strid med Grundloven. Den Lov var Venstre med til at vedtage, det er ikke noget, der er sket i den allerseneste Tid. Jeg synes, som sagt, at det ærede Medlem Hr. Brorsen skulde have givet os nogle Eksempler.

Selvfølgelig skal Rigsdagen sørge for at overholde Grundloven, vi har ogsaa en Paragraf og har altid haft det i vor Grundlov om, at det er enhver Rigsdagsmands Opgave og Pligt. Vi maa afgive en højtidelig Erklæring om, at vi vil holde Grundloven. Deri ligger den Sikkerhed, som Rigsdagen maa yde over for Grundloven, den forpligter, og videre tror jeg ikke vi skal gaa. Vi skal fastholde den lovgivende Magts Suverænitet. Hvis vi ser tilbage i vor Historie, kunde der jo ogsaa nok paavises

Eksempler paa, at det, vi kaldte Venstre i gamle Dage, de bøjede sig ikke, de erkendte ikke Rigtigheden af Højesterets Afgørelser, naar der var Tale om saadanne Spørgsmaal. De forstod ogsaa, at der kunde der ogsaa være en politisk Indstilling, der gjorde sig gældende. Jeg tror derfor, at den Ængstelse, det ærede Medlem Hr. Brorsen ligesom gav Udtryk for, da han omtalte denne Paragraf, er et Bevis for, at man inden for Venstre ikke vil fastholde den.

Endvidere skal efter Venstres Forslag et Mindretal af Rigsdagens Medlemmer kunne rette Rigsretsanklage mod en Minister, en Mindretalsret, der aldrig har været gældende i nogen Forfatning i Danmark. Endelig har Venstre indskrænkende Valgretsbestemmelser, de har Valgretsalders Fastsættelse ved 25 Aar og flere andre. Denne Række af Beføjelser for Mindretal gjorde Venstres Forslag ganske uantageligt som Forhandlingsgrundlag, og da Venstre hidtil har fastholdt disse Bestemmelser, der er i stærkest mulig Strid med Folkestyrets Idé, vil Partiet herved lukke sig selv ude fra Deltagelse i Ordningen af Danmarks nye Forfatning. Tilslutning fra noget andet Parti i Udvalget har Venstres Forslag jo ikke faaet, og det kan heller ikke vente at faa det ude i Befolkningen, dertil er det for reaktionært.

Hvor er denne Stilling dog betegnende for Partiet Venstre, som det er i Dag! Saa længe dette Parti havde Flertallet, hørte man aldrig fra den Side det ringeste om Forsøg paa at tage Hensyn til Mindretallet. Først nu, da Venstre er kommet i Mindretal og har tabt Troen paa nogen Sinde at naa til at faa Flertal igen, bygger Partiet et Grundlovsforslag op, fyldt med Mindretalssikringer i en Grad, der er uden Sidestykke i vor Forfatnings Historie, og som vil betyde et utaaeligt Indgreb i Folkets Selvbestemmelsesret og en Svækkelse af Rigsdagens Handlekraft. Det er underligt at høre Venstres Ordfører staa og tale om den ubegrænsede Tillid, han har til Mindretallet og Mindretallene, og den tilsvarende uendelige Mistillid, han har til Flertallet; altid ud i Fremtiden vilde der, hvis Venstres Grundlovsforslag blev vedtaget, paa Forhaand være en Tillids-erklæring til Mindretallene. Det var dog en mærkelig demokratisk Forfatning! Men det ærede Medlem Hr. Brorsen fik det jo ogsaa sagt klart og tydeligt i sin Tale, da han talte om Et- og Tokammerssystem, — det staar at læse Sp. 2995 —:

„Thi det er givet,“
siger det ærede Medlem,